

det. Men jeg er dog af den Mening, at man for en Del kan hemme Uædelighed ved Love, ligesom jeg ogsaa er af den Mening, at vore Love her i Landet med Hensyn til Sædeligheden ere alfor slappe, og derfor have vi de Frugter, som de to ærede Følkehingsmænd fra Bendshøsl det paatalte. Jeg kan ikke være enig med det ærede Medlem, der har sagt, at denne Lov er et stort eller betydeligt Fremskridt. Jeg siger, den er et Fremskridt, men det er intet stort Fremskridt. Der er flere Punkter, som jeg savner, og jeg giver nodig Forslaget min Stemme, hvis disse Ændringer ikke komme ind. Man kan sige, som der er sagt af andre Talere, at tage vi ikke Loven, som den er, saa faae vi den ikke, men jeg spørger, hvad tabe vi ved det, om vi ogsaa vente et Aar eller to paa denne Lov? Vi veed, at der er et Selvfab her i Landet, der er imod vor Sædelighedslovgivning, nemlig mod den lovbørnede Prostitution, og jeg vil haabe, at det ikke skal vare ret længe inden vi skal spørge fra det. Hvad jeg især savner i Loven, er Retfærdighed mod det uegte Barn. Jeg kan godt forstaa, at de Tanter, hvorfra Loven er udsprunget, stemme meget godt med Romeretten, men de stemme meget lidt med Mose-Retten. Mose-Retten er af en helt anden Anskuelse i det Stykke; den udtaler bestemt, at Barnet skal ikke straffes for Forældrenes Skyld, og Forældrene ikke for Barnets; men det forekommer mig, at vi straffe Barnet for Forældrenes Skyld, naar vi sige til Barnet: Din Fader var saadan en pæn Mand — for Resten var han lidt en Slynge, men det tale vi ikke om — og derfor kan Du ikke faae hans Navn at vide. Jeg siger, at Barnet kan gjøre Krav paa at faae sin Faders Navn at vide. Nu kan man jo sige, som den ærede Justitsminister sagde i Landsthinget — jeg har læst hans Tale meget opmærksomt — at det undertiden er umuligt for Kvinden at opgive, hvem det er. Javel, men lad saa Skjøgepletten hvile paa hende, naar hun ikke kan opgive Faderen, men de fleste ville meget godt kunne opgive det, og jeg vilde anse det for en Skam for det danske Folkething at lade en Lov gaa ud, i hvilken vi have nægtet et Barn Ret til at faae sin Faders Navn at vide. Desuden finder jeg ogsaa, at Barnet bør have nogen Arveret efter Faderen. Selv om man ikke kan tilstaa det hel Arveret, kunde man lade det arve halvt med de andre Børn. Jeg er af den Mening, at naar vi stærpe vor Sædelighedslovgivning, skal Uædeligheden nok tage af her i Landet. Derfor bliver Folk ikke tyftere, det tror jeg ikke, men de ere bange for Følgerne, og det

er vist, at hvad En ikke kan lade være af Retfærdighedsfølelse, det lader han være af Frygt. Jeg kan saaledes ikke andet end ønske, at der maa blive stillet Ændringsforslag, hvad enten de skulle stilles her i Salen, eller Sagen skal i Udvalg. Jeg kan gaa ind paa det Første, men jeg kunde være mest tilbøielig til at ønske, at Sagen maatte komme i Udvalg, da jeg mener, at vi ikke kunne blive staaende ved Lovforslaget, skjøndt jeg indrømmer, at det er et Fremskridt. Der maa mere til, og navnlig som Sagerne nu foreligge her i Landet, og som Tanken om Sædeligheds spørgsmaalet er ude blandt Folket. Vi maa huske, at Sædelighedsfølelsen er i disse Dage vaagnet op med forbaujende Kraft, da der er givet Forargelse fra de høie Stole, og det skal nok virke videre.

N. Andersen (Odense Amts 2den Valgtreds): Jeg kan fuldstændig slutte mig til de Talere, der have anbefalet dette Lovforslag. Ogsaa jeg mener, at der er Trang i vort Samfund til en Lov som denne, og jeg kan aldeles ikke være enig med den ærede første Taler i den Retning, han gif. Det ærede Medlem syntes at have overset, at der jo dog altid i slige Tilfælde udfordres Samvirken af to Personer, og hvorfor saa den ene skulde stilles uheldigere end den anden, det ser jeg ikke nogen retfærdig Grund til. Jeg tror ikke, at Kvinden i Almindelighed er mere skyldig i dette Forhold, end den Mand, som avler Barnet med hende, ja, maaffe er hun endogaa i de fleste Tilfælde den mindst skyldige, naar det ret udfindes, og jeg veed derfor ikke, hvad Grund der er til, at hun skulde bære større Byrder af Følgerne af deres Færd, end han. Jeg kan derfor som sagt være med til at støtte dette Forslag, der gaar ud paa at paalægge Barnefaderen større Bidrag til det Barn, han har sat i Verden, end der hidtil er blevet paalagt ham ved Lovgivningen. Jeg tror ikke, det vilde være nogen heldig Foranstaltning, som den første ærede Taler hentydede til, nemlig at faae de Børn, hvorom her er Tale, anbragt i Opfostringshuse. Jeg tror, at selv det tarveligste Pleiehjem, hvor der kun er et enkelt Barn, er bedre, end hvor der er mange klumpe sammen. Jeg har havt nogen Leilighed til at se disse Forhold, da jeg i en lang Mærce har havt med en Kommunes Styrelse at gjøre, og jeg tør sige, at i Almindelighed de Børn, der opfores som Pleiebørn i et privat Hem, ere langt heldigere stillede end de Børn, der ere anbragte i en større Anstalt. — Naar der her er foreslaet i § 1, at Underhold-